

“

برای بازیگری که هر سال تماشايش می‌کنیم و با آغاز هر نمایش باز همه چیز درباره توانایی‌اش را دوباره بیان می‌کند، تا ما دوباره متقاعد شویم که او همچنان بازیگر بزرگی است. امسال نیز بدون شک او دوباره ما را متقاعد خواهد کرد که بازیگر بزرگی است و یک نفر آن بالا در انتهای همه نمایش‌ها حواسش به امین حیایی و حضورش هست؛ یکی آن بالا

یکی آن بالا تو را دوست دارد

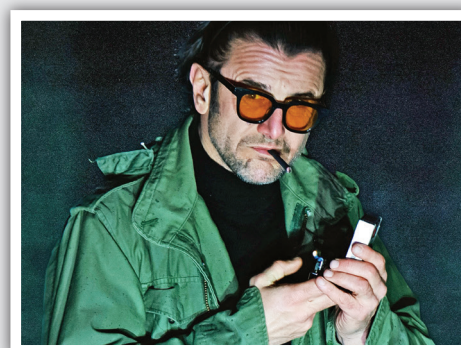
امین حیایی بارها ثابت کرده که یکی از ۳ بازیگر بزرگ مرد سینمای ایران در ۴ دهه گذشته است

علیرضا محمودی

امین حیایی امسال در ۲ فیلم «استخر» ساخته سروش صحت و «بیلورد» ساخته سعید دشتی از فیلم‌های بخش سودای سیمرغ چهل و چهارمین جشنواره فیلم فجر حضور دارد؛ حضوری که بدون شک باعث اهمیت بیشتر این فیلم‌ها در رقابت با بقیه آثار این بخش می‌شود. حیایی بازیگری است که با

شعله‌ور

بیلورد

و نه همه سینما در برخی رسانه‌ها در مقالات و متون انتقادی بیان شد. در دفاتر سینمایی یافتن ستاره‌هایی که بتوانند بار تماشاایی فیلم را به عنوان یک نمایش سرگرم‌کننده و نه یک بیانیه فلسفی بر دوش بکشند آغاز شد و ستارگانی در افق آسمان سینمای ایران شروع به درخشیدن کردند. امین حیایی در تمام دهه ۱۳۷۰ فیلم به فیلم موفق شد خود را تثبیت کند. اثبات استعدادی که هم ملودرام و هم کمدی را خوب از آب دربیآورد، نیاز به نمونه‌های بیشتری داشت. حیایی نه فیزیک چندان متفاوتی داشت و نه از جهان ورزش و موسیقی راهی دنیای سینما شده بود؛ او فقط یک بازیگر بود که پشتوانه‌اش دریایی از استعداد بود؛ بازیگری شش‌دانگ که از هر چالش پیروز بیرون آمد. آرام آرام نام امین حیایی در تیتراژها از اسم‌های سوم و چهارم به کپشن‌های اول رسید؛ به جایی که دیگر نامش در تیتراژها گل سرسبد اسامی عوامل بود. امین حیایی جلوی چشم ما در این سال‌ها بارها از ابتدا تا انتهای فیلم‌ها با حضورش چرخش قهرمانان و شخصیت‌های خوب و بد را نمایش داده. هر وقت زمین بازی برایش فراهم شده، زحمت کشیده و هیچ پاس گلی را بدون تغییر نتیجه هدر نداده است. او همیشه به اعتماد دیر

به دست آمده ما درباره استعدادش پاسخی قانع کننده داده؛ حتی اگر در فیلمی که تنها نقطه قابل اعتنايش حضور او بوده و بس. در کمدی رمانتیک‌هایی که بازی کرده، به بازی اندازه و چشمگیرش در «پسر تهرونی» و «کما» در مقابل بازیگران زن دقت کنید؛ نمونه‌ای برای همه جوان اول‌هایی که هنوز فرق حضور در یک فیلم عاشقانه خنده‌دار را درک نکرده‌اند. در ملودرام‌های تلخ، بازی‌اش را در «بیداری رویا» و «شعله‌ور»، در دو نقش عجیب مرور کنید. حضورش و تلواسه آدمی که قرار است سقوط را نمایش بدهد. «شارلاتان» و «کوکتل مولوتف» را به عنوان کمدی‌هایی از دو جهان فانتزی و تاریخی تماشا کنید. او در هر دو فیلم مجاب‌کننده است که بهترین انتخاب برای این فیلم‌ها بوده. حیایی بدون شک برای هر فیلم یک دستاورد بر جای گذاشت. برای بازیگری که هر سال تماشايش می‌کنیم و با آغاز هر نمایش باز همه چیز درباره توانایی‌اش را دوباره بیان می‌کند، تا ما دوباره متقاعد شویم که او همچنان بازیگر بزرگی است. امسال نیز بدون شک او دوباره ما را متقاعد خواهد کرد که بازیگر بزرگی است و یک نفر آن بالا در انتهای همه نمایش‌ها حواسش به امین حیایی و حضورش هست؛ یکی آن بالا.

فیلم‌هایی که امروز می‌بینیم

بار دیگر شهری که دوست می‌داشتم

قایق سواری در تهران (رسول صدرعاملی)

ناهید پیشور

رسول صدرعاملی با گذر از ۷۰ سالگی همچنان فیلم می‌سازد. پس از موفقیت «زیبا صدایم کن» در جشنواره سال گذشته که سیمرغ بلورین بهترین فیلم را دریافت کرد، او امسال با «قایق سواری در تهران» به فیلم فجر آمده است. «زیبا صدایم کن» اقتباسی از رمان نوجوانانه محبوب فرهاد حسن‌زاده بود و «قایق سواری در تهران» که نامش از مجموعه شعر معروف محمدعلی سپانلو وام گرفته شده، براساس فیلمنامه‌ای از پیمان قاسم‌خانی ساخته شده است. این یعنی صدرعاملی در این سال‌ها بیش از گذشته به «متن» در آثارش اهمیت داده و به درستی متوجه شده که دلیل عدم توفیق فیلم‌هایش پس از «من ترانه ۱۵ سال دارم» بیشتر به فیلمنامه برمی‌گشته تا اجرا. «قایق سواری در تهران» مانند «زیبا صدایم کن» عاشقانه‌ای است درباره تهران؛ با این تفاوت که ظاهر این بار با فیلمنامه‌ای پروپیمان‌تر سروکار داریم. با ۲ شخصیت محوری مهران (پیمان قاسم‌خانی) و هدیه (سحر دولتشاهی) و قرار سالانه رفقای قدیمی که تداعی‌کننده «ضیافت» کیمیایی هم هست. در شرایطی که سینمای متفاوت ایران سال‌هاست زیادی جدی و در مواردی عبوس بنظر می‌رسد، ظاهراً «قایق سواری در تهران» فیلم دلنشین و شیرینی از کار درآمده است.

زندگی خصوصی سوپرستار سینما بیلورد (سعید دشتی)

یکی از علایق تکرار شونده سینمای ایران، گرداندن دوربین به پشت صحنه و نمایش مناسبات و روابط اهالی سینماست. تا امروز فیلم‌های زیادی ساخته شده که موضوع اصلی‌شان خود سینما و آدم‌هایش بوده است. سعید دشتی هم که پیش از این چندین نمایش روی صحنه برده و فیلم‌های کوتاهی ساخته، در نخستین فیلم بلند سینمایی‌اش سراغ چنین دستمایه‌ای رفته و به زندگی سوپرستاری پرداخته که مشکلات زندگی شخصی، اعتبار عمومی‌اش را به چالش کشیده است. امین حیایی و آناهیتا درگاهی بازیگران اصلی این فیلم هستند و گفته می‌شود امین حیایی در این فیلم نقش متفاوتی ایفا کرده است.

عاشقانه‌ای در دل جنگ ۱۲ روزه رقص باد (سیدجواد حسینی)

میان فیلم‌هایی که با موضوع جنگ ۱۲ روزه ساخته شده و به جشنواره امسال آمده‌اند، «رقص باد» حال و هوا و فضا سازی متفاوتی دارد. سیدجواد حسینی با تجربه سال‌ها دستکاری کارگردان، برای روایت جنگ ۱۲ روزه، از لوکیشن‌های آشنا فاصله گرفته و دوربینش را به جزیره‌ای در جنوب برده و به روایت داستانی عاشقانه پرداخته است. بازگشت علیرضا شجاع نوری پس از سال‌ها دوری از سینما، در فراغتی که در میانه تولید سریال «سلمان فارسی» پیش آمده مهم‌ترین نکته درباره «رقص باد» است. امیدواریم پس از تماشای فیلم نکات جالب توجه دیگری هم درباره «رقص باد» به چشم بیاید.

روزنامه چهل و چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر

44nd
FAJR INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
پنجشنبه ۶ بهمن ۱۴۰۴ - شماره ۶